

Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΜΑΝΤΕΥΕΤΕ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Άρθρον του διασήμου Γερμανού φυσιογνομιστού δόκτορος ΓΚΕΟΡΓΚ ΣΤΡΕΛΙΣΚΕΡ)

Η γυναίκα στην όποιαν υπεραιχθούν αι σιδήσεις. Το παχύ στόμα, τα θαυεία γομαίνα μάτια και ο δυνατός λαμός δείχνουν την επικράτησι της ύλης επί του πνεύματος.

Σύμφωνα με μιὰ παλαιωτάτη θεωρία, ο χαρακτήρ καθε ανθρώπου φαίνεται από τὸ πρόσωπό του. Αυτό βέβαια δὲν ἐφαρμόζεται παντοῦ καὶ πάντοτε. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι στὸ πρόσωπο ἴσαν ἄγγελοι καὶ στὴν ψυχὴ δι- ἄβολοι, καθὼς καὶ ἄλλοι, τῶν ὁ- ποίων ἡ σωματικὴ ἀσχημία κάθε ἄλλο παρὰ κατὰ ψυχῆς φανερώ- νει. Ἀλλὰ αὐτὲς εἶνε ἐξαιρέσεις.

Ἄν θέλετε λοιπὸν νὰ μᾶςτε τὴν κλεινὴν μέση τὸ κεφάλι ἐνὸς ἀνθρώπου καὶ τί εἶνε ἄξιός ὁ ἄν- θρωπος αὐτός νὰ κινή, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι, ὄχι τὸ μέγεθος, ἀλλὰ τὸ σχῆμα τοῦ κεφαλοῦ τὸν κα- θορίζει τὸν χαρακτήρα του. Ἐπει, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μακροῦλό κρανίον, δηλαδὴ πῶ ἀνεπτυγμένον τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ τους, εἶνε ἄνθρωποι ὁρασεῖς, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν σφαιρὸν κρανίον, εἶνε αἰσθηματικοί. Μιὰ ἐξοραμένη ἀντίληψη ἀπὸ τὴς πῶ διαδεδομένης εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ψηλὸ μέτωπον, ἔχουν μεγάλης πνευματικῆς ἱκανότητες καὶ ὅτι οἱ οἱοὶ οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι εἶναι μέτωπον ψηλὸ, ὅπως ἄλλοτε λέει καὶ ὁ ποιητὴς: «Τὸ μέτωπόν του τὸ ἐδρὸν, προδίδει τὴν σοφίαν...».

μηγο, ἀποφασιστικὸν, ἱκανὸν νὰ συμβιδάξεται μετὰ τὴς περιστάσεις καὶ νὰ ἐπωφελῆται καθε εὐκαιρίας ποῦ θὰ τοῦ παρουσιασθῇ.

Ὅταν τὸ μέτωπον προσέχει πολὺ, αὐτὸ δείχνει ἔλειψιν ἀντιλήψεως τῆς πραγματικότητος. Ἄνθρωποι μετέτοιου εἶδους μέτωπον, δυσκόλο συμβιδάζονται μετὰ τὴς περιστάσεις, γιὰτὶ ἡ σκέψις τους εἶνε μᾶλλον ἀρηρημένης. Ἐπίσης οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ συνέχονται δύσκολα ἀπὸ μιὰ ἀπογοήτευσιν καὶ ἔχουν προδιάθεσι πρὸς τὴν μελαγχολία.

Ἐπίσης τὸ σχῆμα καὶ ἡ ἔκφρασις τῶν ματιῶν μᾶς δίνουν πολλές πληροφορίες γιὰ τὴν ἐσωτερικὴν ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου. Τὰ σχιστὰ μάτια φανεροῦν ἄνθρωπον ἐπιφυλακτικόν. Τὰ μικρὰ μάτια, ὅταν εἶνε χωμένα θαυεία, ἄνθρωπον ἀναποφασιστὸν καὶ ὄχι ἄξιον ἐμπιστοσύνης, ἐνῶ ἀντιθέτως τὰ μεγάλα ἄστερα μάτια δείχνουν ἄνθρωπον εὐλακρὸν καὶ μεγάλῃ ἀντιλήψι. Ἄν τὰ μάτια βρίσκονται μακρὰν τὸ ἐνα ἀπὸ τὸ ἄλλο, τότε φανεροῦν ἄνθρωπον ὕψιστον καὶ δούλο τῶν ἐπιθυμιῶν του, ἐνῶ τὰ μάτια ποὺ βρίσκονται κοντὰ-κοντὰ δείχνουν ἄνθρωπον ποὺ φανατίζεται εὐκόλα. Ἐκτός αὐτοῦ, τὰ μάτια μιλῶν μόνον τους καὶ στοὺς ἀμήτους ἄκομα, καὶ ἡ ἔκφρασις τους, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὸ σχῆμα τους, μᾶς λέει πολλά γιὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ξεξετάζουμε.

Ἡ ψυχὴ γυναίκα. Ὅ,τι ἔχει πληθωρικὸ ἢ ἄλλῃ εἶνε ἑλλειψὸς αὐτῆς. Ὁ λαμός ἀδύνατος, τὰ χεῖλη λεπτὰ, τὰ μάτια ἀνεκφραστα.

Ἡ γυναίκα ποὺ ἔχει ψυχικὰ χαρίσματα. Ψηλὸ μέτωπον, καλοκαμωμένος λαμός, μεγάλα ἄστερα μάτια.

Ἄνεταντίας ὁμοῦ φαίνεται ὁσοῦ ἀπὸ τὸν ποῦ εἶνε κάποτε ὁ φυσιογνομιστὴς καθηγητὴς Πίντερι: «Σήμερον—λέει—με μιὰ ἄγραφο παράδοσι, οἱ ζωγράφοι τῶν διασημῶν ἀνδρῶν συνήθισαν νὰ μεγαλοῦν τὸ μέτωπόν τους, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ποὺ συνήθισαν τὸ στολίζον καὶ με ὄραια σφαιρὸν ὅλες τὴς κωριές ποῦ ζωογραφίζον. Ὅσο περισσότερο μάλιστα κωριές ἔχει περῶσι ἀπὸ τὸν θάνατον ἐνὸς μεγάλου ἀνδρός, ὅσο λιγώτερες διαμαρτυρίες μοροῦν νὰ ἐγερθοῦν ἀπὸ τοῦς ζῶντας συγχρόνους του, τόσο μεγαλύτερον γίνεται τὸ μέτωπόν του ὡς δῖον στὸ τέλος ὁ δόστιχος μέγας ἀνήγορα καταντὰ στὰ πορτραῖτα του νὰ φαίνεται σὺν ἰδρωκέφαλος!... Κατὰ τὸν ἴδιον καθηγητὴν, τὸ λάθμα αὐτὸ συνέθι στὸ Γκαίτε, ὁ ὅποιος, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν νεκρὴν τοῦ μᾶσκα, δὲν εἶχε καὶ τόσο ἐξαιρετικὰ μεγάλο μέτωπον, ὅπως τὸν παρουσιάζουν ἡ εἰκόνες του. Ἐπίσης καὶ ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας, ὁ ὅποιος στὸ μωλοῦ ἴταν πῶν ἀνώτερος ἀπὸ πολλοὺς σοφοὺς συγχρόνους του, εἶχε μέτωπον κωριὸ πρὸς τὰ πίσω καὶ μικρὸ, πράγμα ποὺ συμβιδάζονταν ἀπὸλυτὸς μετὰ τὸν χαρακτήρα του, χαρακτήρα ἀνθρώπου ποὺ ἤξερε νὰ ἐνεργῇ γρήγορα καὶ νὰ παύῃ μεγάλῃς ἀποφάσεως.

Ἐδῶ θὰ σᾶς δεῖξουμε μετὰ λόγια πῶς, καὶ χωρὶς ἀνατομικῆς γνώσεως, μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ κεφαλοῦ καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐνὸς ἀνθρώπου νὰ θυλῇ συμπεράσματα γιὰ τὸν χαρακτήρα του.

Πρῶτα ἀπὸ ὅλα, ὅπως εἴπαμε, προκειμένου νὰ χαρακτηρίσετε ἕναν ἄνθρωπον, πρέπει νὰ ξεξετάσετε τὸ σχῆμα τοῦ κεφαλοῦ του καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κρανίου του. Ἄν τὸ κρανίον γένηται ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω, τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτός δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρώσῃ πολλὴ τὴς σκέψις του, ἄν πάλι τὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου ἔρχεται σὲ ἴσια γοαμὴ μετὰ τὸν λαμό, αὐτὸ δείχνει ἔλειψιν ἐνεργητικότητος. Ὁ γερὸς τραχηλὸς δείχνει ἄνθρωπον μετὰ μεγάλην σωματικὴν δύναμιν. Τὸ ἀντίθετο πᾶν φανεροῦναι λαμός στεγνός καὶ κωτιωμένος. Ὅταν κωτιάζετε ἕναν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ πᾶν, παῖξε μεγάλην σημασίαν ἡ γοαμὴ τοῦ μετώπου του. Ὅταν δηλαδὴ ἡ γοαμὴ αὐτὴ εἶνε στοργικὴ καὶ κλεινὴ πρὸς τὰ ἑμπρὸς—ἴδιος σὲ γυναῖκες καὶ κοριττα—δείχνει χαρακτήρα αἰσθηματικόν, κλεινὴ πρὸς τὴν ἐπίρρῃσιν καὶ τὸν ὁμοαντισμό. Τὸ εὐθὺν μέτωπον δείχνει ἄνθρωπον ψυχραῖον, λογικόν, ποῦ δὲν ἐπιρρῃζεται εὐκόλο. Τὰ προεξέχοντα φρύδια εἶνε χαρακτηριστικὰ τῶν παρατηρητικῶν ἀνθρώπων. Ἄν πάλι τὸ μέτωπον γένηται πρὸς τὰ πίσω, αὐτὸ

Ἐπει, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν μακροῦλό κρανίον, δηλαδὴ πῶ ἀνεπτυγμένον τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ τους, εἶνε ἄνθρωποι ὁρασεῖς, ἐνῶ ἀντιθέτως οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν σφαιρὸν κρανίον, εἶνε αἰσθηματικοί. Μιὰ ἐξοραμένη ἀντίληψη ἀπὸ τὴς πῶ διαδεδομένης εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ψηλὸ μέτωπον, ἔχουν μεγάλης πνευματικῆς ἱκανότητες καὶ ὅτι οἱ οἱοὶ οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι εἶναι μέτωπον ψηλὸ, ὅπως ἄλλοτε λέει καὶ ὁ ποιητὴς: «Τὸ μέτωπόν του τὸ ἐδρὸν, προδίδει τὴν σοφίαν...».

Ἄνεταντίας ὁμοῦ φαίνεται ὁσοῦ ἀπὸ τὸν ποῦ εἶνε κάποτε ὁ φυσιογνομιστὴς καθηγητὴς Πίντερι: «Σήμερον—λέει—με μιὰ ἄγραφο παράδοσι, οἱ ζωγράφοι τῶν διασημῶν ἀνδρῶν συνήθισαν νὰ μεγαλοῦν τὸ μέτωπόν τους, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο ποὺ συνήθισαν τὸ στολίζον καὶ με ὄραια σφαιρὸν ὅλες τὴς κωριές ποῦ ζωογραφίζον. Ὅσο περισσότερο μάλιστα κωριές ἔχει περῶσι ἀπὸ τὸν θάνατον ἐνὸς μεγάλου ἀνδρός, ὅσο λιγώτερες διαμαρτυρίες μοροῦν νὰ ἐγερθοῦν ἀπὸ τοῦς ζῶντας συγχρόνους του, τόσο μεγαλύτερον γίνεται τὸ μέτωπόν του ὡς δῖον στὸ τέλος ὁ δόστιχος μέγας ἀνήγορα καταντὰ στὰ πορτραῖτα του νὰ φαίνεται σὺν ἰδρωκέφαλος!... Κατὰ τὸν ἴδιον καθηγητὴν, τὸ λάθμα αὐτὸ συνέθι στὸ Γκαίτε, ὁ ὅποιος, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν νεκρὴν τοῦ μᾶσκα, δὲν εἶχε καὶ τόσο ἐξαιρετικὰ μεγάλο μέτωπον, ὅπως τὸν παρουσιάζουν ἡ εἰκόνες του. Ἐπίσης καὶ ὁ Φρειδερίκος ὁ Μέγας, ὁ ὅποιος στὸ μωλοῦ ἴταν πῶν ἀνώτερος ἀπὸ πολλοὺς σοφοὺς συγχρόνους του, εἶχε μέτωπον κωριὸ πρὸς τὰ πίσω καὶ μικρὸ, πράγμα ποὺ συμβιδάζονταν ἀπὸλυτὸς μετὰ τὸν χαρακτήρα του, χαρακτήρα ἀνθρώπου ποὺ ἤξερε νὰ ἐνεργῇ γρήγορα καὶ νὰ παύῃ μεγάλῃς ἀποφάσεως.

Ἐδῶ θὰ σᾶς δεῖξουμε μετὰ λόγια πῶς, καὶ χωρὶς ἀνατομικῆς γνώσεως, μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ κεφαλοῦ καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐνὸς ἀνθρώπου νὰ θυλῇ συμπεράσματα γιὰ τὸν χαρακτήρα του.

Πρῶτα ἀπὸ ὅλα, ὅπως εἴπαμε, προκειμένου νὰ χαρακτηρίσετε ἕναν ἄνθρωπον, πρέπει νὰ ξεξετάσετε τὸ σχῆμα τοῦ κεφαλοῦ του καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κρανίου του. Ἄν τὸ κρανίον γένηται ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω, τότε ὁ ἄνθρωπος αὐτός δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρώσῃ πολλὴ τὴς σκέψις του, ἄν πάλι τὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου ἔρχεται σὲ ἴσια γοαμὴ μετὰ τὸν λαμό, αὐτὸ δείχνει ἔλειψιν ἐνεργητικότητος. Ὁ γερὸς τραχηλὸς δείχνει ἄνθρωπον μετὰ μεγάλην σωματικὴν δύναμιν. Τὸ ἀντίθετο πᾶν φανεροῦναι λαμός στεγνός καὶ κωτιωμένος. Ὅταν κωτιάζετε ἕναν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ πᾶν, παῖξε μεγάλην σημασίαν ἡ γοαμὴ τοῦ μετώπου του. Ὅταν δηλαδὴ ἡ γοαμὴ αὐτὴ εἶνε στοργικὴ καὶ κλεινὴ πρὸς τὰ ἑμπρὸς—ἴδιος σὲ γυναῖκες καὶ κοριττα—δείχνει χαρακτήρα αἰσθηματικόν, κλεινὴ πρὸς τὴν ἐπίρρῃσιν καὶ τὸν ὁμοαντισμό. Τὸ εὐθὺν μέτωπον δείχνει ἄνθρωπον ψυχραῖον, λογικόν, ποῦ δὲν ἐπιρρῃζεται εὐκόλο. Τὰ προεξέχοντα φρύδια εἶνε χαρακτηριστικὰ τῶν παρατηρητικῶν ἀνθρώπων. Ἄν πάλι τὸ μέτωπον γένηται πρὸς τὰ πίσω, αὐτὸ

Ὁ τύπος τοῦ ιδεώδους ὑπαλήλου.

Ὁ τύπος τοῦ ἐγκληματίου.

Τὸ καλλιτεχνικὸν κεφάλι.

Ἐδῶ θὰ σᾶς δεῖξουμε μετὰ λόγια πῶς, καὶ χωρὶς ἀνατομικῆς γνώσεως, μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ τὸ σχῆμα τοῦ κεφαλοῦ καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐνὸς ἀνθρώπου νὰ θυλῇ συμπεράσματα γιὰ τὸν χαρακτήρα του.

Τὸ κεφάλι τοῦ διανοομένου.

ΠΕΡΙΕΡΙΞΕΣ ΠΛΗΘΟΦΟΡΙΞΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΥΤΙΜΟΥΣ ΛΙΘΟΥΞΕΣ

—Τὰ καλύτερα ρουμπίνια τοῦ κόσμου εἶνε τῆς Ἀνατολῆς καὶ κατὰ τὴν τὰ τοῦ Σιάμ.

—Τὰ ρουμπίνια τοῦ Σιάμ ἔχουν ὄραιο θαυτοπάρρηρον χρομα καὶ ἀξίοντες εἰκοσι φροξὲς περισσότερο ἀπὸ τὰ ἰσοβαρῆ τους διαμάντια.

—Τὸ θαυτοτερον ρουμπίνι τῆς Εὐρώπης τὸ κατεῖχε ὁ αυτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας.

—Ἐπίσης τὸ γαλλικὸν στέμμα ἐκοσμητο μ' ἕνα ρουμπίνι ποῦ εἶχε σχῆμα ὄραϊον φτερωτοῦ δράκου.

Τὸ κεφάλι τοῦ ὀλιγοῦ.